

ס פ ר

יודעי בינה

על המשה חומשי תורה

אשר נשאר בכתובים מאת כ"ק אדומ"ר. אור עולם קודש הקדשים, הרב הגאון הצדיק הקדוש, אספקלריא המאירה, מנורה המהורה. איש אלקים, כל רו לא אנים לוי, דמטמין גליון לוי, רבים שתו דבריו הקדושים המאירים ומהירים כוהר הרקיע, אוהב ישראל. כקש"ת מרן **אלעזר שפירא** זצלה"ה אבד"ק **לאנצהוט**, בן לאותו צדיק כבוד קדושת אדומ"ר הרב האי גאון, איש אלקים קדוש. רשכבה"ג כקש"ת מרן **צבי אלימלך** זצוקלה"ה אבד"ק **דינאב**, בעה"מ ספר הקדוש "בני יששכר", אנרא דכלה" ושאר חיבורים הקדושים זי"ע ועכ"י:

הוצא לציט הדפוס ע"י הסה"ג חו"פ. צנט"ק
 כקש"ת **שמואל שפירא** שליט"א אבד"ק רעדים נכד הסה"ג.
 בשנת תרע"א לפ"ק.

הוגס ונתקן ע"י ש"צ הכז מוס' רודי ארי ר"מ "ציט תלמוד" בעיר פרעמיסלא.

חובתק והונס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תש"ד

מכתב תעודה

מאת ב"ד הרב הגאון הקדוש בר אבהן קדישין עילאין כקש"ת
 מוה' צבי הירש שפירא שליט"א אבד"ק מונקאטש
 והגליל. בעהמח"ס „דרכי תשובה" באר לחי ראי".

ב"ה

כבוד ב"ד ש"ב ידידי הרב הה"ג החריף ובקי המפורטים, ערוגת הבושם,
 חו"פ בנש"ק וכו' מוה' שמואל שפירא הי"ו, אבד"ק רעדים.

הגיעני ונחצו. והנה תהיתי בקראי אשר זיקם לשלוח מעודתי וזאתו פקד
 הגיעני השער הכדפס כבר כלול צהדרו, ואין אחר מעשה ציה
 דפוס כלום, אך מפני הכבוד אסיצ תשובה מאהבה. למינת הקודש כ"ק אלזמו"ר
 הרצ הקדוש והטהור איש אלקים ופועל ישועות מלאנצהווש ז"ע, אשר זכיתי
 ציני כערותי להחצקס ועורתו ועזרתו, אשר אין ערוך ולא יחולר
 צחרע עלי גליון, לני שלא ראה את החידוש, רק לרואיו הנה יענו אחריו וקודש,
 ולא וגדוש, צתורה צנגלות ונסמרות, לו עשר ידות, טושן סודות, גלי לרעי'
 ואזהיר כהורא, אספקלריא המאירה, ושצחיו לקפר, צמגילת ספר, לא יכילס
 קונטרס ואלא על כל גדותיו, ונה אספר קורותיו, ורזי תורתיו, וכנו זר נחשצ
 לני שזכה להכיריו. כי מה זה לפני איש קדוש ואדם גדול כמותו, אשר כדפס
 צזה זעיר טס אך ונעט מצעיר, אולס גם אכי ואלו טכאומין להעיד וכו' נס
 טראו עיני, כי אלו הדברי קודש ונעטי הכמות כחצ צשכים האחרונות, ערס
 הסתלקותו לחיי עוה"ב, ונחוך גודל יקוריו הנוראים אשר הוא חליינו כשא צעוה"ר,
 על כן דבריו ונעטים צזה לפי ערך חכמתו וידיעתו כמעייין הנצוע, ובס דיצור
 אי טל לדיק אנה כמותו ג"כ כדאי. צפרנו כנה קונטריקים טנדפסו צזה, והנה
 ואלאים זיו דברי כועס כחמדים להשכיל ולהטיב, וס' כזה א"ל הסכמה. ואחסוס
 צצרכה זכותו יגן עלינו ועכ"י צכל משאלות לצנו וכוח"ע. ועיכנו מחינה צצוב
 טכינחו לציין צרחמים :

ב"ד כותב והותם י"א אלול תרע"א מונקאטש.

צבי הירש שפירא

הקדמה

עמ"י עש"ז

ידוע ד'וא למפורסם ד'מאציל העליון האצ"ל ובר"א יצ"ר ועש"ה העולמות העליונים והחתונים לחיבת ישראל עם סגולתו, להשתעשע בהתגלות תורתו הקדושה בכתב ובע"פ נגלה ונסתר, ונהג טובת עין בכל דור ודור ברהמ"י הגדולים והעמיד חכמי דורות, והמה נבובזין קדישין לעמו בית ישראל, וברוך ה' אב הרחמן החונן לאדם דעת, אשר מימי נתגדלתי על ברכי מרן כבוד אבי הגאון אור ישראל וקדושו, ובזכותו ריחם ה' גם עלי בר"י קטנה כמוני, לחדש חדושי תורה, ולחקוק בכתב ירי למדמה לבניי מופלגי תורה ולביג אנשי הבורתנו, יהא רעוא שידרשו האמת ויצליחו בעבודתם, וששון ושמחה ישיגו, כמבואר בדברי קדשם .

וטרם התחלת הדבר, הנה אחיי הנאמנים, האמת אניד אשר בושת פני כסתני להראות בניצתי (כמבואר במ"נ אשר הוא כאלו נדרש לאלפים יעו"ש), וידי יד כותבת יד כהה, לשון שאינה של זהורית, וגם לא איש דברים אנכי. ובינת אדם לא התבוננתי. ואין בלשוני מלה מדברת גדולות, אולם כך הוא דרכה שר תורה, כעני כעשיר הכל שם הוא, ובראש הומיות תקרא בטוב טעמי, כי טוב סחרה, ואותיות התורה המה מסוגלים בדרך סגולה לשהר את עמו ישראל, בסוד והייתם לי סגולה מכל העמים, בסוד מקוה טהרה לישראל, ובכבודה אתכבד, ושמתי בטחוני בזכות התורה, ובזכות מרן כבוד אדוני אבי קדוש ישראל זצלה"ה. ואעשה ציוני"ם לתורה, בסוד עטרת תפארת, כדכתיב כי מצ"ון תצא תורה, ודבר ה' מירושלים, אשרי המחכה והמצפה לראותה בישיבתה ב"ב אמן :

וקראתי שם חבורי חלק זה בשם **יודעי בינה**, כי ידוע לתלמידי מרן אשר כבוד אאמ"ו קרא שם ספרו **בני יששכר**, כעבור כי רבו המוכהק לו אשר מפורסים לבעל רוח הקודש. [הוא אדמו"ר הקדוש זצלה"ה מלובלין] חזה ברוח קדשו שהוא משבטו של יששכר, וכשחזה ב"י בדרכו כקודש אמר שהוא חזיון טוב, לזאת אני הקמן מתלמידי, דעתי לקרות **ש"ב**. כמבואר **ומבני יששכר יודעי בינה** לעתים, לדעת מה יעשה בישראל, ועוד טעמים כמוסים ונעלמים, והשו"ת יאיר עיננו בתורתו, ויהיו חיים למוצאיהם, ולכל בשרו מרפא, כא שר יאירו ויהיר עיני שכל נפש המשכלת כשלהבת נחלת. להיות הומדות בחדושי תורה הקדושה שנתחדש למעלה, ויעורר בזה קץ הפלאות, ונוכה לראות. בשמחה הכוללת, ויראו עינינו וישמח לבנו בתכלית הישועה. אשר כל העולמות מיחלים ומצפים, ומלאה הארץ דעה את ה', ומלא כבוד ה' את כל הארץ כב"א :

בינה

הקדמה

יודעי

הרא"ש לפטור לאדם ממצות כתיבה ס"ח ולהחליפה
 בחומשים ומשניות וגמ' ופירושיהם, שהרי לא
 חלה עמם החילוק בין דורות ראשונים לדורות
 הללו, אלא מצד דורות הללו אין לומדים זהם
 אלא מניחים אותם צ"ה לקרות זהם צרבים,
 וא"כ הול"ל שגם עכשיו חייבים לכתוב ס"ח
 וילמדו זהם, כשם שהי' לומדים דורות ראשונים
 לא לפוערם ממצות כתיבה ס"ח, לכך כ"ל שלא
 צא אלא לחדש לנו חיוז כתיבה מומשים
 ומשניות וגמ' ופירושיהן, ואיסור מכירהן שגם
 זה בכלל מצות כתיבה ס"ח, ושזה יוחר מצוה
 מלכתוב ס"ח ולהכניח צ"ה לקרות צרבים, אצל
 לכתוב ס"ח לקרות זו הוא וזכיו פשיעא דבל
 האידנא זה עיקר קיום מ"ע, שהרי הוא נוהג
 זו כמו שהיו נוהגים דורות הראשונים, וכזה
 הרציונו ירוחם על דברי הרא"ש שכ"כ הגאונים
 עכ"ל הצי" :

והנה התצונתה סוף וסעד לפענ"ד כשר
 ונכון לפניו יח"ש, לחצר ולכתוב
 ספרים פיוטי ודושי תורה הקדושה, כי י"ל אשר
 דייקי צזה יולאים עפ"י הדין מ"ע של כתבו,
 וכדי לצרר הענין אליע דעה הפוסקים צזה
 צלשונם, והיהו כח אמרנו לכתה רוח לפניו, כי
 אמר ונעשה רלונו :

כתיב צהורה ועמה כתבו לכס את השירה
 הזאת ולתדה את צבי ישראל וגו' .
 ואמרינן צנסהדרין כ"ח ע"צ אמר רבא אעפ"י
 שהניחו לו אבותיו לאדם ס"ח מצוה לכתוב
 משלו . וצגנו מנחות דף ל' ע"א איחא ח"ר
 יהושע צר' אצל ח"ר גידל אמר רב הלוקח ס"ח
 מן השוק כחוטף מצוה מן השוק, כתבו מעלה
 עליו הכתוב כאלו קצלו מהר סיני, ופרש"י
 כחוטף מצוה ומצוה עבד, אצל אי כתב הוי
 מצוה טפיע עכ"ל. אצל הרמ"א צהג"ה צריש הלכות
 ס"ח כתב דהוי כחוטף מצוה מן השוק ולא י"ל
 י"ה, ועיין טס צע"ז :

היוצא מזה לדברי הצי" דענה הרא"ש
 והגאונים גם האידנא עיקר קיום
 המ"ע הוא לכתוב ס"ח ולקרות זו הוא וזכיו,
 אלא אחרי שאין נוהגין בן ומניחים אותה צ"ה
 לקרות צרבים ח"כ עדין יוחר לכתוב ספרים
 שלנו, ואחריו מנשכו הצ"ח והמעדכי יו"ע והענ"ז:

וי"ד הרא"ש צהלכות קטנות ה' ס"ח דודאי
 מצוה גדולה הוא לכתוב ס"ח, וגם אין
 למברה אלא ללמוד תורה ולישא אשה, וכ"כ
 הרמב"ם ז"ל דמצוה עשה הוא לכל ישראל לכתוב
 ס"ח לעלמו, טכאמר כתבו לכס את השירה
 הזאת, כלומר כתבו לכס ס"ח ט"ס צו שירה
 זאת, לפי שאין כותצין פרשיות פרשיות . וזה
 דורות הראשונים שהי' כותצין ס"ח ולומדים זו.
 אצל האידנא טכותצים ס"ח ומניחין אותה צצחי
 ככסיות לקרות זו צרבים, מצוה עשה הוא על
 כל ישראל אשר ידו משגת לכתוב חומשי התורה
 ומשנה וגמרא ופירושיהם להגות צהן הוא וזכיו,
 כי מצוה כתיבה התורה הוא ללמוד צה כדכתיבי
 ולמה את ח" ישראל סיגה צפיהם, וע"י הגמ'
 והפי' יודע פי' המצוה והדיקים על צוריים, לכן
 הם הם הספרים שאדם מצווה לכתבם, וגם לא
 למכרם חס לא ללמוד תורה ולישא אשה עכ"ל
 הרא"ש והצי"ו הטור צקלריה קלח :

אבל צפרישה חולק על הצי", ומפרט דענה
 הרא"ש והטור דהאידנא המ"ע הוא
 דוקא צספרים שלנו ולא צס"ח, דדוקא צימיהם
 שלא הותרה להם לכתוב דברים צצע"פ היו
 לריכים ללמוד מנ"ח המשוויגת כהלכתה ומדוייקה
 וכו'. אצל צומננו למה לנו לזלזל צכבוד ס"ח
 צחנם ללמוד צתוכה שלא ללורך, כמאל דדורות
 הללו שאין למדין צתוכה ליכא צהן מ"ע עכ"ל
 הפרישה, ולפירוש זה הסכים הש"ך, וגם הע"ז
 כתב דפירוש זה של הפרישה מחזור יוחר צלשון
 הרא"ש, אלא דקיים וכתב ח"ל ומ"מ ככוכים
 דברי הצי" דאיך יצטל מ"ע של ועמה כתבו לכס
 צחילוף הדורות עכ"ל הע"ז :

וכתב הצי" וז"ל ויש לתמוה היאך צא

ולפענ"ד אפשר לומר דהסגת הע"ז על
 הפרישה

בינה

הקדמה

יודעי

ויתלצו צהחסיח ההר אומר רבי ארדימני צר חנאל,
 מלמד שכהה הקצ"ה עליהם אה ההר כביגיה
 וכו', ומאן מודעא רצה לאוריחא יעו"ש צדצרי
 הגמרא. וצחוס' ד"ה כפה והא דאמרינן צפ"ק
 דע"ז [דף צ' ע"ג] שאמרו אוה"ע כלום כפיה
 עלינו הר כביגיה, דנשומע דאם הי' כופה עליה'
 לא הי' להם חשונה, והכא אומר דמודעא רצה
 לאוריחא עיי"ש. והנה ידידי הקורא ראה כל
 צדצרי הקדוש הגאון צעל פרשה דרכים הקשה
 מה עיצו של מודעא זו, הא דינא דמלכותא
 דינא, וחיינן כיון דלא כפה רק לישראל ודינא
 דמלכותא לריך להיות על כל צני מדינא כאשר
 כפקק להלכה צמו"מ, ומענה א"ש דאם הי'
 כופה על האומות וישראל צכלנן, הי' מהני מכה
 דינא דמלכותא, ומתורץ קושיה החוס' כן נראה
 לפענ"ד ת"ל :

הפרישה לק"מ, דהא הפרישה לא אומר שיצעל
 ח"ו המ"ע של כחצו לכס, אלא דק"ל להרא"ש
 והעור דעיקר המלוא הוא ללמוד זו, וא"כ עתה
 שהלימוד הוא צשאר ספרי"ט, ואינן לנו לזלזל
 צקדושה ס"ח צחכס, הרי מקיימים המ"ע צחומשי
 החורה ומסכה וצפירושיהן עיין כ"ז צכ' י"ש
 מהגאון מש"ח זלה"ה מ"ש צזה :

ורפיו

הרולה ללאה ידי כל העושה, יכתוב
 ס"ח צעלמו או ע"י שלוחו, וגם
 יכתוב צעלמו או ע"י שלוחו ספרים שלכו דצה
 יולא גם ידי דעת הרמב"ם, ואם אינו כותב
 ס"ח צעלמו או ע"י שלוחו וכותב עכ"פ ספרים
 שלכו ע"י עלמו או ע"י שלוחו י"ן לו עמודי
 צרזל לסמוך עליהם ה"ה הגאונים והרא"ש והעור
 והרצנו ירוחם, אלל צכתיצה ס"ח לצד לא ילא
 ידי חוצה כל העושה, ואע"ג שמוצאר דצכות
 ס"ח ללמוד הוא חרעו צודאי יולא י"ח גם לדעת
 הרא"ש והגאונים, מ"מ עומדים לכגדנו דצרי
 הפרישה ככה צאין לזלזל צקדושה ס"ח ללמוד
 מתוכה, וגם דהרי עכ"פ אין כוהגין ללמוד צס"ח
 זולת צספרים אחרים, וא"כ אינו יולא ידי חוצה
 מלוא זו כחיקוה אף צכתיצה ס"ח אלא צכתיצה
 שאר ספרים אשר עשויים ללמוד צהן :

אמנם

צעיקר פי' הסוגיא י"ל צדרך אחר
 שהקדם לתרץ מה שהקשו החוס'
 הא כצר הקדימו נעשה לכשומע ולמה לריך
 לכפיי'. ותיצלו שמוא יהי' חזרים כסיראו האש
 הגדולה שילאה כשומע ע"כ. ועדיין לריך להצין
 דאם מהני חזרה על מה שאמרו צפירות צפיהם,
 מוכס"כ שקצלתם שהי' מוחלה ע"י כפי' לא מהני,
 ויעו"ש צמהרש"ח וצמפורשים עוד תירולים על
 קושיה החוס'. גם הרש"ח הקשה מה מהני הדר
 קצלוהו צימי אחשורוש וכי י"ן קצלה למפרע.
 וצפרשה דרכים מציא צסס מיהרד"ק מהא דדרי
 אוכסין לריך שיחשוב צלצו היום, וכאן הא
 ישראל לא התכו שום תנאי צלצס, א"כ אף
 שהיו לחוקים צצועחם קיימות. וכראה לפענ"ד
 לתרץ עפ"י המוצאר צס"ס צצא צהרא דף מ"ח
 שאני ההם דמלוא לשמוע דצרי חכמים וצמוכר
 מסיק אלא קצרה הוא דאגז אוכסין' גמר ומקצי.
 וסצרה הדצר הוא אף דלצו אינו מחרלה אפיה
 מקרי לרלונו, דירדה חורה לקוף דעשו, אף
 שאמר שאינו רולה וכלל מקום צלצו רולה לשמוע
 דצרי חכמים משום הכי מהני אף ע"י כפיי'
 שאומר צפיו שרולה וצלצו אכן קהדי סניחא לי'
 לקיים דצרי החורה ודצרי חכמים וכן ע"י כפי'
 גמר

ואמנם

מוענים עתה הכוחצים ספרים ללמוד
 צהם, וכמעט צגדר מלחא דלא
 סניחא כלל כי הכל צדפוס, עיין צס' י"ש הני"ל:

אחר

כל המזיון הזה מיי שחלק לו ה' צצניה
 לחדש איזה חידושי חורה ולכתוב
 צעלמו צסוד חקיקה צסוד צמוחקק צמשעבותם
 שיהא החקיקה והכתיצה משען להמקצלים, כי
 השפעה המוחין מן המקצלין כידוע, מקיים צזה
 מלוא כתיצה ס"ח כחכר, וככון צזה להצין ספיה
 דקרא ולמדה אה צני ישראל ומצין דצרו :

ורקיים

דצרי חכמים מליכו דניחא לי' לאדם
 אף היכא שהוא נגד רלונו וצעל
 כרוה, דצגמ' צצת דף פ"ח ע"צ חנון חנין

יורעי **הקדמה** **בינה**

הקצלה צהר סיכי שהי' צרלון, כי מלוח לשמוע דצרי חכמים ולכן קהדי. וכן מתורץ קושיט מהרד"ק המודעה הוא שלא הי' צרלון ורק כמלוח אכסים מלומדה ואין לנו הוכחה על אכן קהדי ולא מועיל הכפי' וזה הוא המודעה .

ולפי"ן ראמרינן דע"י כפי' גמר ומקבל , דאכן קהדי דרולה לקיים דצרי חכמים, מתורץ ג"כ קושיא ראשונה של תוס' מה שאמרו אומות העולם כלום כפיט עלינו הר כגיגית, דלח ה' כופה אותם ה' מהכי, דמלוח לקיים דצרי חכמים וע"י אונס גמר וונקי, וע"י השיצ להאומות ז' מלוח שקצלהם היכן קיינאם, א"כ הרי קצלהם הי' חוצ להם ואינם רולים בקיום המלות. וא"כ גם הכפי' לא הי' מועיל, דלא שייך לומר אכן קהדי דרולים לקיים דצרי חכמים ודצרי תורה, דהלל אלו רואים דאינם רולים וליכא אכן קהדי :

דבן אעפ"י שאמרו פעמים ככס ופעמים פזר, צעל כרחי ומחויב אחי לקיים דצרי חכמים הנזכרי', לרשום צכחז אשר עלה דצרינו, צעזרה המוקים מועפר דל, להצזון צאלו פקוקי התורה, לקיים דעה תפוסקים שהצחתי למעלה לענין מלוח כחצו לכס, וצע"כ רלוכי הוא, כי מלוח לשמוע דצרי חכמים, וה' תעוצ ילליחתי ויהיו כח אמרנו לרלון לפני אדון כל, וע"י השכלה צחותיות התורה יראנו ה' נפלחות (כמוצחר צע"ה שער הגוויים) ומוכה לרלות פני משיח לרקנו, ר'גאלנו גאלוח עולם גאלוח כלחית צצ"ח :

גמר ומקני כמוצחר צגמו' עיי"ש [ויעוין צמוצ"ס הלכות גירושין פ"ג ה"כ] :

ומעתה י"ל כוונת כפיית ההר אף שכבר אמרו צפיאם נעשה וכשנע צל כפיית, מ"מ כפה ההר כדי שיחא יוחר צרלון, דאף שנעשה הכפיית לא הי' חפילים צלצס, מ"מ אכן קהדי דכיחא לקיים רלון המולץ צה וצ"ש, וכ"ז שלא היו אכוסים לא היו רולים, אצל כשהיו אכוסים גמרו ומקצלי כי זכות הוא להם, ומתורץ קושיט תוס' שהרלון ע"י כפיית יוחר מועלת ממה שאמרו צעלמס נעשה וכשנע צפיאם, כי אכן קהדי דצורחי הרלון עמה גם צלצ :

אמנם כ"ז חס ישראל הי' אח"כ צרלון ונחיליד הרלון לקבל התורה עכ"פ לצקוף, אצל צחס חלילה גם לצקוף עמרו על משמרתם ולא כיחא להו צקצלת התורה, אין לנו הוכחה לומר דאכן קהדי שרולים צלצ צקצלת התורה, דמאין אלו יודעים זאת, וא"כ גם כפיית ההר אינו מועלת כלל, וזה כוונת הש"ס ומאן מודעה רצה לאורייתא, היינו שיוכל ישראל לטעון שלא קצלו התורה צרלון רק מלוח אכסים מלומדה ע"י כפי', וממילא אינו מועיל הכפי' כי לא הי' צרלון ואין לומר ג"כ אכן קהדי, וע"י קאמר אעפ"כ הדר קצלוהו צימי אחשורוש, הרי חזינן דצחנת כיחא להו לקיים דצרי חכמים. דוצרי התורה, ורלון נפש ישראל לעצור אח צוראינו עצודה שלימות, וצורחי דכיחא להו צקצלת התורה צהר סיכי, וצזח מתורץ קושיט הרשצ"ח שמה שקצלוהו צימי אחשורוש זה גילוי דעה על

דברי המביא לבית הדפוס

בִּיה

מַרְבֵּ אקריב לפני הקוראים היקרים את כחצי הקודש שנשארו ומכבוד קדושת וכן חצי חצי הרב הגאון הקדוש והטהור איש החסד זי"ע ועב"י, כמלאכי כוהניו להליג עלמי צפחה השער, להודיע דברים אחרים, לא לשבח את המחצר, או לפאר את המחצרת, כי שניהם אך למוחר המה, כי חלה אשר שם קדשו של כ"ק מרן א"י זללה"ה כודע להם, וצפרעו היחידים הברידיים אשר כמלאו עוד שהתחופפו לכל קדשו, ונהרו עינם והשציעו צלחחות כפסם צעזודה איש חלקים הזה צקדושה וטהרה, אינם לריבים לשהדוחא ונאנוש כונוי. וכי יעיד איש על אור השמש כי צהיר הוא צשחקים, ואם להלל את המחצרת צדאי אך למוחר הוא. כי הלא עיני איש לכוכח יציעו, וצפרעו כי מעט הוא צכמותו. ואם צאיכותו כל חיד אוכל יעעם ויצחן וינעם לכפשו :

אוֹרִם ומה שראיתי על ככה לחרוע צעט, הוא, כי הלא רבים ישאלו אם כן הוא כי כשאר דברי תורה וכ"ק מרן א"י. הלא זה כמה שנים אשר עלה לשמים, ומדוע זה לא ראו אור עד היום, וצויתר חלה המעטים אשר כמלאו עוד מהמסתופפים צלל קדשו יחמהו, כי הלא צומן מלעד הקשיצו מפיו הקדוש אמרים יותר מאשר כמלא צכל המחצרת הזאת :

אִירִזְוֹת מוכרח אני להודיע צשער צה רבים, אמת הוא כי כחצי קודש האלו כ"ק מרן א"י זללה"ה צעלמו כחצם ציד קדשו, כאשר כחצ צהקדמותו, אצל לדחצון כפשו עוד לא היו מוקדדים, ורוב דבריו כחצ צשנה האחרונה כאשר תקפה עליו ומחלחו ר"ל. כאשר כראה צספר הזה צמאמר „לספירת העומר“ כרסם השנה „תרכ"ה“ והוא השנה אשר לשצרון לצנו צא השמש צל ר י ס וכלקח ארון חלקים לשמים, והגיע אז לשנות חציו כ"ק אדומו"ר הקדוש זוקלה"ה מדיכחצ. וכחצו צלי קדרים, וכמה מאמרים לא כשלמו על מוכנס שיהיו ראויים לדפוס, והי' לריד חלה יגיעה רצה לצרור רק מאמרים השלימים, אשר מלערים הם צכמותם :

וּאִמַת שמועטם זה כאשר אחר פטירתו של כ"ק מרן א"י, עיינו צכיו הלדיקים צהכתצים ראו כי לא צנקל יהי ללורפס, וצפרעיות כ"ק רודי הרצ הגאון הקדוש כקש"מ שלמה שפירא זללה"ה אצד"ק מונקאטש, אחרי אשר עיין הרצה צהכתצים, וליין המאמרים שראויים להוליא לאור, הזהיר לצל להיות מהיר להדפיס רק מה שיהי מנוקה ככולת כקי'. לכן כמאמר הדבר עד עתה :

אֲבִן כאשר כחצי קודש האלו צאו לידי מעצונן כ"ק חצי מורי הרצ הלדיק הגדול צתורה כקש"מ מנחם פנחס זל"ל אצד"ק לאכלהוט, אשר השחוק כל ימיו להוליאם לאור, ורק שלא עלתה צדיו, ועיינתי צזה וראיתי מרגניתין ענין, הראיתי אוחס לכ"ק ש"צ הרצבים הגאונים הקדושים שליט"ח, ושצחוהו רצנן לנאוד, ורצו אחתי להשדל צכל האפשריות להדפיס, וכן הוא הרלון של כ"ק רודי הרצ הלדיק צו"ק כקש"מ שמתחא שליט"ח אצד"ק לאכלהוט. אמרתי אף אם עוד מלעד מאכ"ס כמלאו כעת אשר כלתה כפסם להשתעשע צדבריו הקדושים, ואם רק מעט צכמות יהי מאמרים המחוקים לחיד ומרפא לכפש, כדאי הוא לאיש שפל כונוי אפילו ערחה ויגיעה רצה לצרר מוקחו של אחת לריק ויחגלגל זכות הזה על ידי, וחולי יהי גם כחה רוח לפני כ"ק מרן א"י הקדוש והטהור זללה"ה, שיהיו שפחותיו רוצצות צקצר, ולין עוב צעדי להשעע צישועה ומרה :

דברי המביא לבית הרפום

אמנם להוי גלוי וידוע, אולי יולא צקפר הזה איזה עעות, וצפרעיות איזה וואמר אשר כבר כדפס באיזה ספר, חלילה וחלילה להרהר אחרי צעל הנוחצר הקדוש הזה, כי הלא כמה דברים נכחצים זה כמו חוששים טנה ויותר, והרצה ספרים אשר לא היו עוד נגד עיניו העהורות, ואף ספר הקדוש „אגרא דכלה“ לא כדפס צימיו, ולכן נולאו איזה וואמרים צטס כ"ק אזיו אדומו"ר זלוקללה"ה, ואפילו אס יולא ווי איזה וואמר אשר נראה צעליל כי נעזק וואיזה ספר, אל ידון רוחו באדם הגדול צענקיס, כי הלא הקדומוי וראש כי כ"ק א"י צעלנו לא סידר הדברים, ונולא צחוק הכחצים איזה וואמרים וקפריס, וכזכר וואיזה ספר נעחק, ולצסוק ככחצ צזה"ל „רעמוחי למוכרת ואיר"ה אצאר זה“, וואמרים כאלו לא העחקתי, ורק אולי צעעות נעחק איזה וואמר כזה, וכן אס יולא איזה שגיאה אחרת, האשעמה רק צהעחקת, ואונס מי שירלה ידון גם אחתי לכך זכות כי מיעוט ידיעהי וקולר הצנחי צספריס כאלה וצפרט צסחרי הורה גרם זאת, ווי סידון אחתי לכך זכות מן השמים וכו'. וכל מה שהי' צכחי עשייתי למען הוליא דצר וואוקן, וטגיאות ווי יצין :

יהנה חטצתי להדפיס עמה גם ספרו „עזר וישועה“ אשר חיצר כ"ק מרן א"י; צדרך פילפול על איזה סוביות צט"ס, למען ללרפו לספר הזה והיו לאחדים, אולם יען כי ההדפסה מזה הספר נחארך זמן רב, ועמה הקידור וואספר „עזר וישועה“ ונולאכה הדפוס ווי ידע עד כמה יחושק, וכדי שלא להחניץ הדצר אונרתי לתח ריוח צין עדר לעד, וואספר „עזר וישועה“ איחל לדפוס איר"ה מדור צפני עלמו :

רלפי לוווי כ"ק ט"צ הרצנים הגאונים הקדושים שלי"ע"א איכתי מדפיס לזה הספר טוס הסכומה ופקודהס אשעור :

ואני הפלה טצזכות כוונתי הרלוי' יגן עלי זכות כ"ק מרן אזי ז' הקדוש זלללה"ה שאושע צגו"ה, וכזכה ליצועות ישראל ככלל וצפרט צצ"א :

שמואל שפירא אצד"ק רעדים יע"א.

נכד הנוחצר הקדוש זי"ע ועכ"י :

בינה

דיקומים

יודעי

הדרכה מומעל הוא צטוז עין, צאס צוור שצח חופף עליו צרכת עין הארע פנים, זה אין צטוצה למעלה מוענג, כי ע"י צמיירע שצח מופף העי"ן מנגע לענג להיירע עוז עין, זה סיס לפרע וזכה הנגע לא הפך אה עיכו, כי ע"י השצח ה' לו להפוך העי"ן מנגע שהוא צסוף החיצה לענג שהוא צחלח החיצה :

וְלַפִּי יָם להצין מה שצאמר ראו הלא יש לכס לפעול חוש הראות, כאמרס צרכו צמאור פנים להצטונק ולראות קדושה שצח, כי ו"י נתן לבם את השבת לכצרו ולקדשו, וזנה אחס מועסיכים הארע פנים, צאור פני מלך חיים, וטוז עין הוא יצורך והצן :

בפ' שמיני וישמע משה ויטב בעיניו, ידוע מה דכתיב צעעה מוחן חורה וכל העס רואים אה הקולות, אמרו חכמים רואים אה הנשמע שהוא מורה על חורה שצכח ועל חורה שצע"פ, כי חורה שצכח אסור לאזנרו צע"פ, וחורה שצע"פ אסור לכוחצו כידוע, רק שהחורה מוסס עת לעשות וכו'. והנה חורה שצע"פ מלוזה על דרך שמייעה כי אסור לכחצו רק לישמע וא"א לראות צכח, וחורה שצכח מלויר צו ראי' צאוחיור כי נחנו לכחצו, זה וכל העס רואים אה הקולות ראו צחורה שצכח אה הנשמע חורה שצע"פ [עיין צפ' יתרו צפסוק וכל העס רואים], וזה וישמע משה אחר שאהרן אמר צדרך דרוש, ומשה לא שומע רק דצו הלאוד מוענינו כחצי וישמע משה רמו לחורה שצע"פ ככ"ל ויטצ צעיניו דמו לחורה שצכח חוש הראות ע"ד הנזכר רואים אה הנשמע :

תהילים קי"ט. אהה לייחה פקדין לשמור מאוד, אחלי יכונו דרכי לשמור חקיק, אז לא אצוש צהציעי אל כל מלוחד. אודך ציושר לצצ צלמדי מעשעי לדקה, אה חקיק אשמור אל מעוצני עד מאוד, ולא כארקי צדקדקים וככפל הענין :

וכראה

בפ' בשלה ראו כי ה' נתן לכם את השבת, חיצה ראו אין לו הצנה והי' לריך לכחצו דעו עיין צמול"ר סס, ונראה לפעני"ד עפ"י מה דאיחא וקראה לשצח עוכג אין צטוצה למצלה מוענג ואין צרעה למטה מנגע, והכנעים הנה ג"כ להטיצ לרפואה הנפש והגוף כדי שיוכל הגוף לקבל להטעימו ענג עצידתו ית"ש. והסגולה לזה הוא השצח קודש יומא דכשמתחא, אז מחענג על ה', ומופף נגע לענג, כי הכנעים צאים על דמאים צי' מארי' ורחיק צי' כמצואר צזוק, והשצח מוטיך שפע וחיוה צכל הצרואים, כמו שאמרו רז"ל כי על ששה ימים לצד עשה ה' שיחייס העולם, וכל שצח ושצח ע"י ישראל צומרי שצח קודש כחחדש העולם מחדש על ששה ימים כודע, לכן מהראוי זהחיוצ אשר צשצח ישחכה גם הלארעה והחולי לטוז, צאס הוא רק חולי לצד יסורין דרחימתחא כמצואר צזוק הנ"ל :

ובורה יש לרמוז כי ע"כ כאמר צחורה שנגע לריך הסגר שצעה ימים, והלכה הוא דאין רואין נגעים צשצח, וא"כ מוילא צזונן שצעה ימים יעצור עליו יוס השצח, ורפואה קרוצה לצא :

ואמנם אה ראה הכהן אחר שצבר עליו יוס השצח כי לא הועיל, מזה מוכרח שהנגע צא לטומא אוחו חלילה, ולדצק אוחו צשורש העומאה כי אין סס קדושה, לכן אחר ההקגר פעס אחס, אורה חורה והקנירו שצעה ימים שניה, לרמוז על מה שאמרו רז"ל אלו צמורו שחי שצחוח, ואפשר שצשצח הסכי יסיצ לצו לעוז לקדש ולטהר נגעי וחלאת נפשו, ואז וצו ורפא לו, כי כן כח השצח להפך מר למחוק ונגע לענג כמו שאמרו ז"ל :

יורה שברמו עוז עין הוא יצורך, כי ידוע דצרי רז"ל צרכו וקדשו, צרכו צמאור פנים, מי צמוור שצח הלאכחו יש לו חוש הראות להצצונן צגדולה שצח קודש, עוז עיין הוא יצורך,

בינה

ליקושים

יודעי

למעלה ומעטתו של דוד, וכיון שהגיע חלות לילה
 צא רוח לפוכית ונושבת צו ונוגנן מאליו, מיד
 ה' עומד ועוסק וכו', ככנסו חכמי ישראל
 אללו אמרו לו אדונינו המלך עמך ישראל לריבין
 פרכסה וכו' ע"ש. ויש לדקדק במאמר רז"ל
 למה לקח דוקא כבוד לעורר אוהו בחלום, גם
 מה סמיכות יש למאמר שנכנסו אללו חכמי
 ישראל ואמרו עמך לריבין פרכסה למאמר הקודם
 לו. וכו' דהנה הלצ כקרא כבוד ע"ש גיד שיש
 צהלצ קדופק ככבוד, והנה צהלצ יש שני חללים
 חלר ימין שם ומשכן היל"ט כלאמרו לצ חכס
 לימינו, וחלר שמאל שם ומשכן היל"ר כלאמרו
 ולצ כקיל לשואלו, ודוד המלך ע"ה אמר ולצי
 חלל בקרבי שעשה ומנו חלל שהרגו צהענית
 עד שכתהפך לעוז וצוה ימורלו הדקדוקים מ"ש
 כבוד ה' תלוי זה לצו שנקרא כבוד, כי דהע"ה
 לא כלרך לשום מעורר זולתו, רק לצו שנקרא
 כבוד עורר אוהו לעצודת צורלו. וז"ש צא רוח
 לפוכית ונושבת צו זה רוח השמאלי שהוא משכי
 היל"ר כי לפון הוא שמאל, ועוד ע"ש שהוא
 מלפון לצ ה"ס היינו שגם רוח השמאלי צבל.
 עורר אוהו לעצודת יולרו יתעלה אחר כי גם
 הוא כההפך כ"עורר חותם ליראה את ה'. ועפ"ז
 יולדק סמיכות של הלערכות הפרכסה אל קינות
 חלות דדוד, כי דוד המלך ע"ה חיקן את כפשו
 עד שגם רוח לפוכית כלקח לעצודת ה' שמלר זה
 צא פרכסה כידוע ושני הרוחות צין רוח דרומית
 וצין רוח לפוכית חיקן ושכיחם שוין לעודה. והנה
 שני פעמים ר"ח צנינו חח"ך וזה שם הקדוש
 של הפרכסה צקוד פוח"ח א"ת ידי"ך כידוע והי'
 כח צידו ע"ז לעורר שם הזה להמשיך פרכסה
 והשפעה על עמו ישראל :

ויראה לפי מה שפרשנו צפוק וידבר י"י
 אל משה לאמר, לו את אהרן ואת
 בניו לאמר, ולכחורה צ' לאמר מה צע', אך ד"ס
 לרמו וידבר י"י אל משה לאמר, כלומר כשיראה
 לומר להם פ' הקרצנות שאין צידם לקיים, לו
 את אהרן ואת בניו לאמר, שיאמר צהפילה זאת
 חורה העולה ויחפלה ע"ז דמה שקרא צחורה
 יה' חסוד כעולה, וז"ש שיאמר דרך חפילה זאת
 חורה העולה שקריחי יהא חסוד כאלו הוא
 העולה, [עיין צמאמרי פסח ד"ה ואפילו כולכו
 חכמים] וזה כוכל לפרש אתה לויחה פקודיך
 לשמור מואר, חכמי הרוחה כמה ליוויס לשמור
 היינו להמתין על המלוה לקיימו [מלשון ואציו
 שמר את הדבר] כמו שאמרו לפרות מתי יצא
 לידי ואקיימו וצוה חסוד כאלו קיים המלוה
 כמו דליחא חסוד לעשות מלוה ולא עשאו מעלה
 עליו הכחוד כאלו עשאו, לכן אחלי אחלה פניך
 שחעזרני יוכו דרכי לשמור חקיך שיהי' ממתין
 לקיים המלוה שיצא לידי, וצוה, אז לא אצוה
 צהציעי אל כ"ל מלוותיך כי הלא יש הרבה מלוה
 שאיני יכול לקיים, לא אצוה צנה שאיני מקיים
 ולא כשלם לצוה המלוה, כי כיון שאני ממתין
 לעשותם הוא כמו שעשיתי וקיימתי המלוה, ועוד
 זאת שאני לומר חורה המלוה וכוון צנה להקצ"ה
 ע"ז ויעיל כאלו קיימתי צמעשה אף שהלימוד
 הוא צחי' רוח, ההודחה שאני משצח הוא צחי'
 כפש ויעיל כאלו קיימתי צמעשה [עיין צמאמר
 הכ"ל] וזה אודך ציושר לצצ צלמדי משפטי
 לדקיך כשאני לומר צחורת המלוה אני מודה
 ומשצח כדי שיהא חלק לכפשי. לכן כן יהא
 רעוא את חקיך אשמור אמתי' לעשותה אל
 חעזרני עד למאוד וכן יקיס :

בגמ' צרכות דף ג' ע"צ למר רצ אחא צר
 ציונא אר"ש חסידא כבוד ה' תלוי

